www.noulierusalim.ro

www.noul-ierusalim.ro

205

Această revistă conține Cuvântul lui Dumnezeu, transmis slujitorilor de către stătătorii ai Mănăstirii Noul Ierusalim, Putna.

Editura RO-EMAUS București 2013

ianuarie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu

O, nu e mult, nu e mult cuvântul lui Dumnezeu peste pământ acum prin acest izvor de cuvânt, o, nu e mult, dar e mult, mult cuvânt al oamenilor de tot felul şi cuvânt de tot felul, iar dacă n-ar fi îngerii hotarelor toate de pe pământ şi din cer, şi dintre cer şi pământ, s-ar scufunda totul în adânc necunoscut a fi, că e încurcătură de limbi în oameni şi între oameni şi e mare şi e multă şi e de mult aceasta, şi nu e mult cuvântul lui Dumnezeu în zilele acestea peste pământ.

pagina 10

În acest număr:

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul tăierii împrejur cea după trup a Domnului şi sărbătoarea sfântului ierarh Vasilie cel Mare

Mă supun înaintea Tatălui şi cobor pe pământ cuvânt în zi de praznic sfânt. Aşezaţi-vă înaintea Mea voi, cei ce-Mi deschideţi când bat ca să intru în carte cuvânt, căci Tatăl Mă trimite, nu de la Mine Însumi hotărăsc, nu de la Mine Însumi fac sau grăiesc, ci Tatăl Îmi dă ce să fac. Pun vlagă în voi ca să Mă ţineţi, căci trebuie să aveţi putere pentru Mine, iar Eu pentru Tatăl. Ferice celor ce preţuiesc şi ocrotesc coborârea Mea cea de azi şi puterea cea pentru ea de pe pământ, căci trebuie putere şi din cer şi de pe pământ pentru ea, măi fiilor, şi voi vedeţi din plin aceasta!

O, este necredinţă multă, şi aceasta este când omului îi lipseşte întregimea credinţei, nu numai când nu are deloc credinţă. E pretenţios omul pentru credinţa lui în Dumnezeu, şi, peste asta, credinţă şi în acest cuvânt, care zideşte omul. O, e pretenţios şi Dumnezeu când e vorba de credinţa în El a omului, iar cei ce au credinţă aşa cum Îi face Domnului bine de la ei, aceia sunt cei ce n-au nevoie să depindă de ceva cre-

dinţa lor, ci numai de nevoia de Dumnezeu cu ei pe pământ şi peste pământ şi numai pentru ca să aibă cu ce-şi hrăni sufletul lor cel credincios, căci sufletul trage cu Dumnezeu, de unde-şi are obârşia, trage cu cerul din care este, chiar dacă omul îşi bate joc de suflet din pricina lipsei minţii şi a cuminţeniei ei, căci mintea n-are astâmpăr şi-şi face de lucru, săraca, şi apoi se alege cu suferinţă şi ea, şi trupul care este gazdă sufletului.

E praznic în cer între sfinţi şi între îngeri, iar puterile cereşti ţin totul, tot ce se petrece între cele din cer. Amintirea prunciei Mele este în ziua aceasta purtată de cei din cer, căci după ce a fost naşterea Mea aşezată pe pământ, a fost apoi supunerea Mea sub rânduiala aşezată de Dumnezeu în poporul lui Israel pentru tăierea împrejur în trup, şi M-au supus părinţii şi M-au dat spre această supunere şi s-a împlinit şi această rânduială peste Mine, ca şi toate celelalte pentru care venisem să Mă supun lor şi să Mă arăt Om desăvârşit după toată orânduiala, căci Dumnezeu este Cel ce Se supune cu răbdare întru toate atunci când vine clipa ascultării, şi iată, e praznic împărătesc pentru Împăratul Hristos, şi va fi iarăşi praznic pentru El, praznic împărătesc peste puţine zile, şi sunt zile împărăteşti aceste prăznuiri şi amintiri, şi toate aşează înaintea omului credinţa în Dumnezeu, Care S-a arătat şi Şi-a mărturisit dumnezeirea şi adevărul ei, iar oamenii să creadă sau să nu creadă, şi apoi să le dea Dumnezeu daruri celor ce cred, daruri de sus, credinţă, supunere, răbdare, iubire, nădejde şi mai ales împlinirea lui Dumnezeu în ei, fiindcă Domnul a făcut omul ca să-I fie Lui casă pe pământ.

Pun masă de cuvânt în zi de praznic sfânt, împărătesc, şi sunt Împăratul şi am cu Mine însoţitor aproape şi sărbătorit lângă Mine pe arhiereul Vasilie, slujitor mare al credinţei în Mine, în Împăratul lui, şi grăim în ziua aceasta de pomenire împărătească şi de sobor sfânt pentru arhiereul Meu între sfinţi serbat şi grăim despre credinţă.

O, nu-i trebuie omului nimic anume ca să creadă, nici semne şi nici minuni şi nici dovezi nu-i trebuie dacă vrea să creadă, ci numai să-şi înţeleagă obârşia, dar nu cea învăţată la şcoala învăţăturii bolnave, ci obârşia lui din Dumnezeu, din omul cel zidit de Dumnezeu, iar pentru aceasta trebuie să aibă omul credinţă şi să se înfioare crezând şi auzind, ca să-Mi pot Eu găsi plăcerea în om, căci nu altfel ar fi să-şi facă loc plăcerea Mea în om.

Iată, trebuie dragoste de Dumnezeu pentru ca să aibă omul credinţă, iar fără această dragoste nu este nimic omul, ci este o stârpitură şi atât, şi vai omului care crede pentru altceva în Dumnezeu! Nu se poate Dumnezeu înţelege cu omul care are nevoie de El pentru socotelile lui, şi nu aşa cum au avut sfinţii cei statornici în iubire şi în credinţă şi în credincioşie. Darul frângerii inimii este cel mai lucrător dar pentru

nedespărţirea de Dumnezeu a omului, iar cine nu are acest dar, îi lipseşte lui părtăşia cu Domnul, căci cum ar putea o inimă nesupusă, nedoritoare de Dumnezeul facerii a toate să aibă lucrare şi părtăşie cu Făcătorul omului?

L-am aşezat pe om pe pământ în mijlocul facerii Mele şi a lui şi dă omul să-i ajungă aceasta, şi mintea lui se îngustă şi pierde din ea pe Dumnezeu şi rupe legătura cu cele de sus, şi face omul această dovadă înaintea lui Dumnezeu şi înaintea a tot ce este în cer.

O, arhiereule mare, suntem sărbătoriţi alături în cer şi pe pământ şi avem de cuvântat peste oştirea de pe pământ, căci suntem slujitori după rang la altar, şi avem de împărţit duhul mărturisirii, pentru care suntem aleşi de Tatăl. Împreună vom aşeza păstorire peste cei de pe pământ, iar tu intră lângă Mine în lucru, şi Tatăl să binecuvinteze intrarea Noastră şi să aducă rod prin ea. Amin.

—— *O, Doamne, darul frângerii inimii este chiar darul recunoştinţei înaintea lui Dumnezeu a omului, şi darul îl mână pe om spre Făcătorul lui, spre iubirea cu care a făcut Dumnezeu lumea. Ne îndreptăm spre pământ şi grăim oamenilor despre credinţă, căci credinţei din om nu-i trebuie dovezi, nu împliniri, şi nici răsplată nu-i trebuie, căci noi, cei ce ne-am sfinţit pentru Dumnezeu, noi, cei ce toate le-am lucrat şi le-am răbdat pentru Domnul, n-am avut credinţa ajutată de pe pământ, ci am avut darul frângerii inimii care trăieşte, căci altfel cum şi-ar sfinţi inima trăirea ei?*

O, noi am fost mereu îndureraţi pe pământ şi nu ne căutam prin credinţă fericirea, ci doar nedespărţirea de Tine, Doamne. O, cu greu crede omul pe cele ale lui Dumnezeu cu el, Doamne! O, ce jos sunt oamenii care cad de la credinţa lor în Dumnezeu, Doamne! O, ce să faci Tu, Doamne, cu aşa credinţă? Tu i-ai mustrat pe ucenici când ai văzut ce aşteaptă ei de la credinţa lor în Tine şi i-ai învăţat să fie mulţumiţi pentru numele lor aşezat lângă Tine, în cartea vieţii, prin lucrarea Ta cu ei. Nici un sfânt nu s-a lepădat de Tine în încercări, în ispite, în prigoane furtunoase, iar cei ce s-au lepădat şi au părăsit părtăşia Ta cu ei aceia n-au fost sfinţi, că sfânt nu omul este, ci inima lui cea credincioasă şi statornică până dincolo de hotar, spre unde el îşi călăuzeşte mereu inima. Nu este sfânt în cer, credincios cu totul Ţie şi ca să se fi îndoit el pe pământ din pricinile ivite şi să-şi slăbească credinţa şi alergarea lui spre Tine. Credinţa este un dar mare, şi se dă acest dar celor ce pot pentru el, iar celor ce nu pot pentru el li se ia acest dar şi se dă celui ce are încă, şi aşa este cu taina credinţei, dar mintea omului îi orbeşte viaţa şi mersul şi ia omul din ea şi se prăbuşeşte prin ea şi judecă cu ea după cum este şi alege el să fie, căci mintea nu are astâmpăr şi pune inima omului în robia ei, săraca, şi apoi se alege cu suferinţă şi ea, şi trupul inimii care găzduieşte sufletul.

Vai celui slab pentru credinţă! Acela îşi pregăteşte suferinţă şi duh rătăcitor, căci omul nerecunoscător lui Dumnezeu are în firea lui semeţia că este mare, de vreme ce nu este recunoscător cu lucrarea, nu numai cu vorba, şi iată, e primejdie mare să creadă omul în vorbe şi să-şi facă rost de credinţă sau de necredinţă, ci trebuie să facă fapte de credinţă şi dovada recunoştinţei înăuntru şi în afara lui, căci sunt mulţi, mulţi pe pământ care se iau după vorbe şi nu după dovada credinţei omului. Un slujitor al Domnului, ba şi un credincios de rând trebuie să înveţe cum să aibă şi cum să-şi păstreze sufletul în credinţă şi cum să arate el apoi că are credinţă, iar aceasta nu se face prin vorbe, căci omul este iubitor de sine şi-şi face rost de supuşi pentru mintea lui, ci se face prin lucrarea recunoştinţei, pe care şi-o arată omul înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor, iar un aşa om este supus, este mulţumit, este curat şi împarte milă şi întâietate la toată suflarea şi este recunoscător pentru toată viaţa care este pe pământ peste făpturi.

O, iată, sfinţii nu s-au lepădat de drumul cel anevoios spre Domnul în vreme de încercări şi de ispite pentru îndoială peste ei, ci au rămas sub lucrarea recunoştinţei şi a răbdării şi a mărturisirii prin acestea şi nu s-au smuls şi n-au fugit de pe cale pentru viaţa lor, şi aceia sunt cei ce cred cu adevărat, şi nu le trebuie lor

împliniri sau alte dovezi pentru ca să-şi păstreze credinţa spre care au fost aleşi şi s-au ales, ci luptă ei pentru toţi cei păcătoşi, ca să le descopere Domnul şi lor calea, adevărul şi viaţa, chiar dacă viaţa sfinţilor a mai şi şchiopătat pe calea cea grea a sfinţeniei şi a părăsirii lumii pentru ca să fie ei numai ai lui Dumnezeu pe pământ.

O, Doamne, le trebuie credinţă creştinilor. Ce bine ar fi să-şi aplece ei capul şi să caute pentru ei rostuirea cea bună a credinţei lor! Te ţine neputincios în el omul, o, Doamne, şi de aceea este el neputincios. E diavolul pe pământ peste tot şi stăpâneşte prin om facerea Ta şi nu mai avem pe unde să călcăm pe loc ferit de diavol când ne lăsăm în jos spre oameni, iar creştinii trebuie să înveţe să se ferească şi ei aşa cum ne ferim noi, căci lumea şi locurile ei şi înfăţişarea ei sunt ispititoare toate, şi se cunoaşte peste creştini că aşa este când ei se arată printre oameni, morţi cu credinţa şi cu frângerea inimii după Dumnezeu, Care ţine viaţa pe pământ peste făpturi.

Eu în vremea mea de pe pământ am văzut diavolii şi lucrarea lor din oameni şi am stat în luptă cu ei îmbrăcat în haina harului coborât de Tine peste mine şi am biruit mereu pe diavolul cel vrăjmaş omului şi Ţie, şi am lucrat atât cât Tu ai voit să-mi dai. O, cine dintre creştini mai vrea să biruiască un diavol, măcar mintea lui, măcar dorinţele lui, măcar neveghea lui? Cine nu veghează cu Tine veghează singur, şi acela este biruit de diavol şi râde diavolul apoi şi face valuri apoi. O, când vor vedea creştinii ce trebuie să însemni Tu în ei, numai atunci se vor ruşina ei cu puţinătatea lor din pricina minţii lor, de care ei au ascultat pentru toate simţămintele lor, care nu înseamnă Dumnezeu în om!

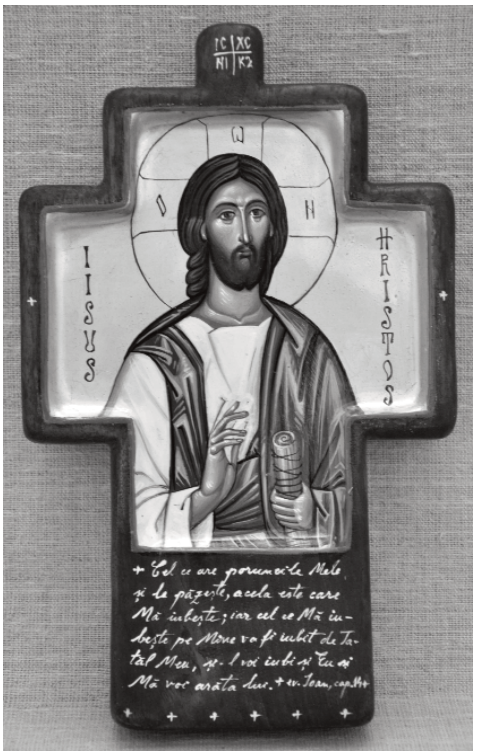
O, e mult, e mult de plâns în cer, e mult de plâns pentru noi de la om, Doamne! Mai mult ca lacrima celor din cer, ce mai poate ajuta omul cel depărtat de Tine? Lumii Tu n-ai ce să-i mai faci, dar creştinii trebuie să înveţe din toate câte vin spre ei şi peste ei, din toate greşalele lor şi din tulburările spre care diavolul cel viclean îi conduce pe ei, ca să ştie ei apoi să aleagă supunere înaintea Ta şi multă părtăşie cu Tine în toată clipa, ca Tu să-i poţi veghea.

Cei din porţile cuvântului Tău să-Ţi vegheze mai mult lucrarea, Doamne, că pentru Tine le este uşor să vegheze, iar cei ce iubesc venirea Ta şi preţuiesc părtăşia lor cu Tine, să vegheze şi ei, căci jugul Tău este uşor de dus,

nu este ca al omului, şi vai omului care-şi face cătuşe şi jug şi nu vrea să ştie cât de uşor este jugul Tău!

Slavă îndelungii Tale răbdări, sub care diavolul se prăbuşeşte mereu! O, de-ar putea şi cei ce Te caută de Dumnezeu al lor, de-ar putea să ia şi ei din pilda Ta! O, de-ar putea, Doamne, de-ar putea şi ei, Doamne! Amin.

Stau cu tine în sfat, arhiereule mare, că mare şi sfânt a rămas numele tău între sfinţii Mei. Da, este uşor pentru om purtarea jugului Meu, dar jugul Meu a fost supunerea şi ascultarea şi multa Mea umilinţă, pentru care nu-i trebuie omului putere, ci numai aplecare, numai jugul Meu lui. Vai omului îndărătnic! Acela dă să umble şi la Duhul Meu, acela se loveşte cu însăşi mintea lui, iar nepăsarea cea pentru păcatele trecute nu-l mai lasă spre aplecare ca să intre el sub ocrotirea Mea prin aplecare, ocrotire care nu se dă omului dacă el nu se face mic înaintea Mea aşa cum am stat Eu înaintea Tatălui şi a omului mare pe pământ. O, ce-Mi trebuia Mie tăierea împrejur a trupului? I-a trebuit omului îndărătnic cu Dumnezeu, care avea să-şi pună mintea la lucru pentru dovada îndumnezeirii Mele şi a omului cel adevărat în fiinţa Mea. M-am supus, şi am împlinit prin supunere toate câte ele M-au supus, şi jugul acesta Mi-a fost uşor.

O, uită-te la Mine, omule credincios şi ruşinează-te de puţina ta aplecare, de slaba ta părtăşie cu Dumnezeu-Omul, Care S-a arătat în calea ta ca să înveţi de la El şi nu de la om, căci omul este înşelător, dacă nu azi, mâine este aşa cel ce se bizuie pe sine crezând că pe Mine se bizuie cu felul lui credincios.

Am stat în porţi şi am lăsat cuvântul Meu şi cuvântul arhiereului Vasilie, care s-a luptat cu diavolii şi i-a biruit în el şi în cei cuprinşi de diavol. O, popor de peste tot, care ştii de acest cuvânt al Meu cu care-L zidesc pe Dumnezeu în om, o, fiilor, feriţi-vă să vă lăsaţi umiliţi de diavolul înaintea Mea, căci el nu se ruşinează să vă umilească pe voi înaintea lui Dumnezeu, dar aceasta nu puteţi învăţa fără învăţător mereu şi fără voinţa de a asculta cu supunere toate poveţele sfinte şi nu cu duh răzvrătitor sau răstălmăcitor, ci cu credinţă şi cu cuminţenie, căci semeţia este diavol şi se cunoaşte rodul lucrării ei în om, şi nu este ea să nu-l descopere pe omul care stă sub jugul ei cel încâlcit pentru mintea omului puţin veghetor împotriva diavolului viclean.

Cobor din cer cuvânt mult, şi Mi-e dor să se suie la Dumnezeu bucurii şi minuni şi oameni-minuni, zidiţi din cuvântul Meu, din învăţătura Mea, iar dacă n-am această împlinire de la cei ce-Mi aud cuvântul, plâng.

Acum binecuvintez iarăşi pasul şi calea poporului de peste tot, care se grăbeşte spre praznicul de Bobotează aici, în grădinile alese Mie aici, la sfârşit de timp. Lucrarea îngerilor este trimisă înaintea lor şi toate prin îngeri se lucrează dinspre cer spre pământ, şi tot aşa şi dinspre pământ spre cer, căci aceasta este lucrarea lumii îngerilor. Cu pace ne vom întâlni aici şi vom cânta cântarea Bobotezei şi ne vom da unii altora, unii în alţii loc şi Tatălui toţi ne vom închina.

Putere cobor, pentru ca să Mă întâmpine ea în porţi şi ca să Mă las pe masă cuvânt în zi de Bobotează sfântă şi să petrec în zi de praznic sfânt în dragostea celor ce vin, iar ei în dragostea Mea să petreacă. Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Bobotezei

Mă scriu cu praznic de Bobotează în cartea Mea cea de azi pe pământul român şi Mă dau vouă, celor ce v-aţi adunat în inima Mea cu această zi, cu care Tatăl Savaot S-a slăvit pe pământ slăvindu-Mă pe Mine pentru ieşirea Mea cu duhul mărturisirii în mijlocul poporului Israel, după ce M-am născut din trup de Fecioară, trimis de Tatăl în ea ca să Mă nasc între oameni şi ca să cresc şi ca să Mă arăt Mielul lui Dumnezeu, spre iertarea păcatelor lor.

Cobor între voi cuvânt de praznic sfânt şi vă îmbrăţişez inimile în inima Mea şi vă rog cu aplecare dumnezeiască să vă aplecaţi şi voi şi să aduceţi Tatălui şi Fiului şi Duhului Sfânt mulţumire pentru darul credinţei şi să aveţi grijă de el mult, mult, căci când omul se naşte de sus la auzirea venirii Mele cuvânt pe pământ, se găteşte atunci şi împotrivitorul lui şi al celor ce-şi fac sălaş în Mine prin credinţă şi dă să le stingă această lumină mare şi să-i ducă iar spre moarte, iar spre păcat şi spre nepăsare de Dumnezeu, Cel ce a făcut cerul şi pământul şi toată facerea.

O, pace vouă, pace vouă, pace vouă şi credeţi în cuvântul Meu cu scumpătate multă, căci duhul cel potrivnic lui Dumnezeu şi vouă nu M-a cruţat nici pe Mine când Tatăl a rostit cuvânt prin îngeri că Mă voi naşte şi voi sta înaintea lui Israel Fiu al lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor pentru credinţa lor în Mine şi pentru salvarea lor din păcat! O, nici Eu, Domnul, nici Eu n-am fost scutit să nu fiu dușmănit, să nu fiu ispitit, şi s-au sculat irozii ca să Mă pună la tăcere şi să nu mai creadă apoi cei ce s-au sculat să Mă urmeze şi să nu mai iubească ei lumea cea potrivnică lui Dumnezeu şi duhul ei cel depărtat de la credinţă. O, aveţi grijă de credinţa voastră în cuvântul Meu, care vă înfăşoară în zilele acestea ca în baia botezului pentru iertarea păcatelor voastre cele de odinioară, căci acum voi trebuie să nu mai păcătuiţi, ci să iubiţi trebuie, căci am venit Eu iubire pe pământ.

Pace vouă în zi de praznic de Bobotează, fiilor adunaţi la izvor, iar cuvântul Meu vă botează inima şi credinţa şi naşterea cea de sus la cuvântul Meu cel de sus venit pe pământ pentru ca să creadă în el oamenii! O, n-am ce să vă dau, n-am decât bucuria Mea că Mă iubiţi şi că veniţi să vă botezaţi în cuvântul Meu, în izvorul Meu. N-am nici în cer, nici pe pământ, decât bucuria că se apleacă omul să creadă în Mine cu scumpătate ca să-Mi şi urmeze cuvântul şi să-i aducă rod însutit, dar cine nu primeşte în el şi iubirea, nu numai credinţa, acela nu aduce rod de bogăţie cerească în el şi în alţii ca şi el, căci numai iubirea face aşa minuni, numai ea.

În zi de praznic de Bobotează stau slujitor aici lângă cei ce-Mi slujesc pentru sfinţirea apelor şi rostesc prin ei cuvântul cel sfinţitor peste ape, şi spun: Se binecuvintează şi se sfinţesc prin rugăciune şi prin chemarea şi lucrarea Duhului Sfânt apele fântânilor grădinilor Mele de aici, de la izvorul Meu de cuvânt, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Duhului Sfânt, amin, iar apele acestea să vă adape cu daruri sfinte pe voi, cei ce v-aţi adunat în inima Mea ca să veniţi acum aici şi să petreceţi cu Mine înaintea Tatălui Savaot ziua Mea de botez, ziua cea de acum două mii de ani când Ioan Botezătorul M-a botezat în râul Iordan şi M-a numit Mielul lui Dumnezeu, după cum aveam să fiu, şi M-a mărturisit Ioan şi Mi-a pregătit spre oameni calea, căci veneau la el Ierusalimul şi Iudeea şi cei din împrejurimile Iordanului şi se botezau, şi Mă vestea lor Ioan, căci veneau aşa cum veniţi voi azi aici, la râul Meu de cuvânt ca să vă spălaţi în el viaţa şi să vă daţi Mie cu slujirea ei, şi nici unul din voi să nu fiţi pui de năpârcă ca să credeţi că oricum puteţi fugi de mânia cea pentru păcate, ci să vă faceţi pocăinţă şi roade pentru ea, şi va fugi de voi mânia cea pentru păcate, căci Eu sunt Cel ce botez cu Duhul Sfânt şi cu foc, şi tot cel ce vine la Mine şi nu face roade bune nu scapă de mânia cea pentru păcat şi vine ea şi taie pe cel fără de rod înaintea Mea, aşa cum a spus Ioan în ziua Mea de botez când M-a vestit la Iordan că merg cu lopata în mână şi-Mi curăţ aria şi-Mi adun rodul şi Mi-l pun la scumpit, iar pleava o pun pe foc nestins.

O, deschid cerurile şi izvorăsc pe Duhul Sfânt peste voi, iar glasul Tatălui vă spune vouă: Acesta este Fiul Meu Cel iubit, Întru Care bine

am voit, şi vă ajută Tatăl credinţa şi paşii voştri cu Mine, căci pasul Meu pentru ca să Mă fac cuvânt peste pământ e numai prin dureri, numai prin spini şi prin ispite Mi-l port, şi este multă suferinţă pentru coborârea Mea în cuvânt, pentru iubirea Mea cu care lăcrimez cuvânt cu cuvânt ca să-i dau ei cuvânt şi să grăiască ea cu voi şi cu toţi cei ce M-au aflat aici şi-Mi caută venirea şi glasul ei şi-şi hrănesc duhul şi viaţa şi ascultarea lor de acest cuvânt, care vine cu norii pe pământ ca să nască din nou lumea, lumea ce va să fie şi viaţa ei între pământ şi cer, precum este făcută această făgăduinţă de însăşi gura Mea acum două mii de ani.

O, iată ce vă învăţ iar şi iar. Aveţi grijă, fiilor, de iubirea pentru care vă naşteţi din acest cuvânt şi daţi-i viaţă şi faţă în voi şi între voi, ca nu cumva să vi se potrivească la careva din voi descoperirea lui Ioan Botezătorul, care a rostit peste fariseii veniţi spre el la Iordan ca să fie botezaţi şi ei şi să scape cumva de mânia ce va fi de la păcate, şi le-a spus lor Ioan: *«Pui de năpârci, nu fugiţi doar de mânie, că nu aşa se fuge de ea, ci prin roade vrednice de pocăinţă, iar de nu veţi face aşa, va ridica Domnul din alţii fii ai lui Dumnezeu, iar celor ce li s-a vestit împărăţia se va lua ea de la ei»*. O, fiţi plini de iubire şi proaspătă mereu s-o păstraţi faţă de Mine şi faţă de fraţii voştri întru Mine, ca nu cumva fără de această iubire să păcătuiţi împotriva iubirii, că nu e bine să zică nimeni că are de Tată pe Dumnezeu, iar faptele lui să fie departe de iubirea cea din cer, care vine pe pământ şi se dăruieşte cale a omului, şi nu altfel trebuie să fie calea celui ce Mă urmează, ci numai iubire să fie ea, ca s-o pot culege rod al vostru şi să dau din ea pleava şi s-o pun pe foc nestins, iar omul să rămână curat de păcat şi să rămână el rodul Meu.

O, ce-aţi face voi dacă M-aş apleca să vă culeg tot rodul cel bun din voi, după cum şi fac, iar pleava de la el s-o pun în foc nestins? Aţi mai căuta să fiţi pe mai departe cu Mine, cu iubirea Mea cea pentru om, care aşa lucrează? O, e slab omul, şi de aceea a spus Ioan la oameni să se pocăiască pentru împărăţia cerurilor, care coboară spre ei. Eu însă vă doresc vouă credinţă sfântă, ca să poată ea să vă păstreze Mie mereu, căci ispitele cele pentru lepădare de sine sunt mari şi mereu, şi nici Eu, Domnul, n-am fost scutit să nu trec prin ele şi să Mă arăt biruitor şi ca să le pot spune apoi ucenicilor Mei: *«Îndrăzniţi, Eu am biruit lumea!»*.

O, fiilor, o, fiilor, unde mai găsiţi voi a-

tâta cer ca şi aici, cu atâta povaţă de viaţă ca şi aici? Unde ar fi să mai rătăciţi voi când aici izvorăsc cuvintele vieţii veşnice atât de mult, atât de mult? O, nu e nicăieri pe pământ atâta duh şi cuvânt de facere a omului şi nici putere împărţită peste om ca şi aici, unde Eu Mă întâlnesc cu voi şi stau cu voi la masă de cuvânt înaintea Tatălui ca să-L bucurăm pe El ca nişte fii plini de dor şi de dragoste pentru Tatăl nostru. O, câtă recunoştinţă trebuie să aveţi, câtă curăţenie pentru înţelepciune şi pentru cuvinte!

O, aveţi grijă când grăiţi cuvinte, să vă fie ele ca ale lui Dumnezeu. O, aveţi grijă de Dumnezeu în voi, căci El locuieşte în sălaşe înalte şi vine şi Se lasă sălăşluit de voi cu toată împărăţia Sa, fiilor. Nu ştie omul care-şi trage paşii spre Dumnezeu, nu ştie câte are de făcut şi de păstrat apoi ca să poată el să fie numit de Dumnezeu fiu al Său şi să nu mai calce el apoi peste botezul cel cu Duhul Sfânt asupra creştetului lui. Cine să-l înveţe pe om acestea toate? Dacă aş fi pe pământ M-ar da spre nimicire iarăşi cei cărora le place domnia şi să nu aibă peste ei Dumnezeu în afară de ei peste ei, căci cei ce-şi plac loruşi de ei înşişi, aceia nu primesc pe nimeni peste ei de pe pământ sau din cer, căci voia liberă îi ajută pe oameni să nu fie ai nimănui şi să fie ei ca lupii de seară, fără stăpân peste ei şi să poată ei prăda în jur pentru ei, pentru plăcerea lor cea fără de nici un fel de Dumnezeu peste ea. O, cine poate spune că aceasta este fericire, când omul este smuls din ea pe neaşteptate?

Eu, Domnul, vă învăţ pacea inimii şi vă învăţ nădejdea cea pentru ea, că fără de nădejde nu are omul pace, dar nădejdea aduce credinţa cea pentru ea şi apoi lucrarea lor, iubirea, iubire ca a Mea, şi cu care am trăit în oamenii care au ştiut să nu-şi oprească în ei din ei, ci să Mă ia pe Mine întreg în ei, cu toată împărăţia şi stăpânia Mea şi să fie ei sămânţa Mea şi rodul ei, Dumnezeu în ei cu sălăşluirea Sa. Amin.

În zi de Bobotează peste ape las cuvânt peste ţara română, cuvânt de pace. O, pace ţie, ţara Mea de azi, de la venirea Mea cuvânt peste pământ, căci sunt venit la tine cu venirea Mea şi cu pregătirea ei, şi nu la alt popor Mi-am pregătit ca să vin şi să-Mi gătesc calea şi pe cei ce stau întru întâmpinarea Mea. Eu, Domnul, te botez în cuvântul Meu iar şi iar şi pun peste tine mila Mea, ocrotirea Mea şi nădejdea că vei fi frumoasă, ţara Mea, iar neamul tău iubirea Mea, că Eu merit să Mă iubeşti, o, neam român, că iată cât dau să te ţin mereu de mânuţă şi să te ocrotesc, măcar pe cei ce-Mi cred şi-Mi primesc cuvântul cel în tine sălăşluit, iar pentru aceia să miluiesc toată cetatea ta şi să-i port de grijă şi să-i fiu Eu ei paza cea din cer până la ivirea zorilor, când nunta Mea cu ea se va vedea până în zări, până peste mări şi ţări, şi va fi ea iubită pentru frumuseţea ei, pentru slava ei, căci Eu Mă slăvesc în tine cu cuvântul venirii Mele, o, ţara Mea cea de azi.

Şi acum, să se reverse apele fântânilor de aici, de la izvorul Meu de cuvânt, să se reverse peste apele tale, o, ţară română, şi să sfinţească apele tale şi să te păzească ele de toată primejdia cea vrăjmaşă Mie şi ţie, căci Tatăl Se bucură nespus de petrecerea Mea în tine pe pământ şi te are dragă Tatăl şi te numeşte fată de împărat, iar pământul tău are multă mărturie de iubire de Dumnezeu purtată în pântecele lui.

O, apleacă-te acum ca să iei mângâiere. Duhul Sfânt Mângâietorul suflă peste tine spre înnoirea ta mereu, iar Eu, Domnul, în zi de praznic de Bobotează Mă scriu cu tine în cartea Mea cea de azi pe vatra ta, carte în care Mă scriu demult, demult, şi iată, mereu, carte deschisă mereu, în care Eu Mă scriu mereu, o, ţara Mea cea de azi, iar tu apleacă-te ca să iei mângâierea aceasta şi să tresalţi la şoapta Mea, că vin de sus de la Tatăl şi stau peste tine ocrotitor, iar dragostea Mea se face în tine cuvânt şi îţi hărăzesc înţelepciune din cer ca să pricepi tu taina ta şi taina Mea, o, ţara Mea cea de azi. Amin.

Binecuvintez iar şi iar duhul şi credinţa care vă adună lângă izvorul Meu în zile de sărbători, o, fiilor care veniţi şi iar veniţi aici, spre bucuria Mea şi a Tatălui şi a toate puterile cereşti. V-am hrănit credinţa cea binefăcătoare vouă şi v-am povăţuit-o, ca nu cumva să se ivească peste ea vreo rădăcină veninoasă şi nimicitoare de viaţa cea din cer în voi. Am avut între cei ce Mi-au urmat multă vreme mersul Meu cu acest popor şi izvor, şi unii din ei s-au tras afară şi s-au

unit cu cei din lume, şi din aceştia unii stau cuminţi şi nu lovesc înapoi şi nu hulesc mersul Meu cel greu, chiar dacă ei au dat numai de greu după ce M-au părăsit, dar alţii din ei nu tot aşa au făcut, ci şi-au mărit semeţia şi au găsit cu cale să-şi zidească loruşi cinstirea şi să arunce înapoi dispreţ şi defăimare multă asupra poporului rămas sub cruce, şi pe care Eu Mă sprijin în zilele cele de acum ale mersului Meu peste pământ. Peste tot pe unde merg unii din cei plecaţi din acest leagăn sfânt cu fii în el, peste tot aruncă ei duh de necredinţă şi de venin asupra celor ce dau să Mă afle şi să Mă iubească şi să înveţe dragostea de Dumnezeu şi să nu Mă părăsească de pe cale, dar Eu, Domnul, hrănesc mereu duhul vostru şi stau de veghe pentru voi ca să nu căderi din leagănul Meu sfânt, ci să vă păstraţi în el şi în Mine ca să vă pot ţine în viaţă şi să nu căderi iar spre păcat şi spre moartea cea de la el, şi apoi spre mânia cea pentru păcat. În duh de Bobotează vă învăluiesc mereu, şi cu pecetea Duhului Sfânt vă însemnez credinţa inimii, că nu e frumos să căderi din iubirea Mea, ci să rămâneţi în ea vă voiesc Eu. O, rămâneţi în iubirea Mea şi credeţi în ea, căci cel ce crede în Mine nu va muri niciodată, nu Mă va părăsi niciodată pentru alt dumnezeu şi pentru altă bucurie, ci, din contra, va iubi frângerea inimii şi va căuta prin acest mare dar să semene cu Mine, căci Eu sunt mereu, mereu îndurerat, mereu însuspinat, mereu sub cruce şi ţinut pe cruce de omul care nu voieşte cu cruce, ci voieşte numai Eu să stau pe ea, pentru ca să fie el liber, în voile lui, şi nu-Mi pot da nimic cei ce dau să se împartă, chiar dacă ei nu cred că este aşa şi îşi zic că se poate şi aşa cu Dumnezeu, dar iată ce spun: una este să nu fi mers omul cu Mine şi să fie liber de Dumnezeu, şi alta este să fi stat lângă Mine omul şi să Mă dea apoi de lângă el pentru o viaţă care-i place lui şi trupului lui, şi iată, nu e tot la fel, şi de aceea vin şi vă iau în învăţătura Mea şi vă ţin în ea, căci satana dă mereu să vă cearnă, iar voi ştiţi aceasta, şi trebuie să vegheaţi şi să vă vegheaţi credinţa fiilor, şi să găsesc în voi rod, şi nici un duh străin să nu vă poată tăia din grădina Mea, din venirea Mea cea de azi pe pământ la voi.

Am coborât între voi cu suferinţă şi prin suferinţă şi am trecut prin ea şi peste ea şi am venit să vă hrănesc şi să nu fiţi fără de mângâiere, fără de hrană voi, căci Eu ştiu ce este nemângâierea. E în suferinţă Domnul, o, fiilor, căci unii Îmi sunt de ajutor pe pământ, iar alţii Îmi aduc suferinţă. O, fiţi dornici mereu şi să vă fie dor, şi dorul să vă îmbărbăteze puterea trupului şi a sufletului şi să pună jos toate piedicile cele vrăjmaşe vouă şi Mie, căci ochii care nu se văd se uită, se uită fraţii unii pe alţii, Se uită şi Dumnezeu de om când omul îşi călăuzeşte el viaţa, şi ochii care nu se văd se uită şi nu se mai doresc împreună pe calea Mea de venire, căci Eu aicea vin şi pun masă frăţească şi stau la masă cu cei din cer şi cu cei ce vin mânaţi de dor la izvor.

I-aş îmbrăca pe toţi fiii români în veşmântul dorului, căci Eu sunt plin de dor şi tot mereu Mi-e dor şi Mi-e dor, şi e suferinţă dorul, şi vai omului fără de dor!

Fiţi fiii dorului Meu şi staţi pe cale cu dorul, cu Domnul Cel plin de dor. Vă binecuvintez dorul, fiilor, şi ochiul Meu cel plin de dor nu vă poate uita, şi stau sub acest copac şi Mă uit cu dor după voi.

Vă dau îngeri înapoi pe cale şi vă dau dorul Meu, ca să rămânem nedespărţiţi până la iarăşi strângerea la masă aici la izvor, la Iordan, fiilor. Amin.

Şi vă voi trimite vouă încă masa Mea de cuvânt, căci Ioan Botezătorul Meu intră cu Mine în carte pentru soborul lui între sfinţi, şi iar vă vom găti vouă cuvânt de dor.

Acum pace vouă vă spun Eu, Iisus Hristos, Cuvântul Tatălui Savaot! Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu la soborul sfântului Ioan Botezătorul

Mă înfiinţez în carte cuvânt şi în ziua aceasta, căci aceasta Îmi este de Tatăl zidită lucrarea Mea, iar Eu sunt Cuvântul Lui. Stau de-a dreapta Tatălui în cer, şi stau şi pe pământ deodată de-a dreapta Lui şi Mă fac cuvânt în cer şi pe pământ deodată, iar oştirile de sfinţi şi de îngeri şi toate puterile cereşti stau cu mare slavă înaintea cuvântului Meu şi tainic îi dau lui toată împlinirea, toată strălucirea lui între cer şi pământ, şi nu sunt cuvinte ca să poată ţine în ele nevăzutele lui Dumnezeu şi multa lor slavă.

O, nu e mult, nu e mult cuvântul lui Dumnezeu peste pământ acum prin acest izvor de cuvânt, o, nu e mult, dar e mult, mult cuvânt al oamenilor de tot felul şi cuvânt de tot felul, iar dacă n-ar fi îngerii hotarelor toate de pe pământ şi din cer, şi dintre cer şi pământ, s-ar scufunda totul în adânc necunoscut a fi, că e încurcătură de limbi în oameni şi între oameni şi e mare şi e multă şi e de mult aceasta, şi nu e mult cuvântul lui Dumnezeu în zilele acestea peste pământ.

Eu, Domnul, Fiul Tatălui Savaot, am venit trimis de Tatăl pe pământ cuvânt acum, şi la timp M-a trimis Tatăl, şi M-a trimis când a văzut că e primejdia mare şi că e multă greutate pe pământ şi că trebuie ajutor din cer şi putere de cuvânt ca să mai stea toate la locul lor, auzind pe Dumnezeu grăind şi împărăţind peste toate şi slăvindu-Se în cuvânt.

O, tot aşa este şi cu lucrarea Mea şi tot aşa şi cu poporul Meu cel născut în zilele acestea la cuvântul Meu, şi dacă Eu n-aş fi cuvânt mult peste el, s-ar ivi şi s-ar fi ivit demult prăbuşirea lui în adânc necunoscut, căci duhul rău cu atât mai poate fi ţinut în legături între cer şi pământ, şi el vede că Eu, Domnul, stau în mijlocul unui popor şi pot să cuvintez şi să Mă scriu cuvânt în carte şi să ţin cu cuvântul şi cu puterile cereşti slujitoare, să ţin toate la locul lor.

O, e zi de sobor între prooroci în cer şi slăvesc ei în ziua aceasta pe Ioan Botezătorul, naşul Meu de botez, iar slava celor din cer este mare cât Dumnezeu şi n-au putut-o proorocii cuprinde cu peniţa, şi nici înţelesul tot al proorociilor câte sunt ele scrise.

O, proorocule mare şi naş al Meu la Iordan când am venit spre tine să fiu botezat în rând cu cei ce se strângeau pentru botez, o, hai să grăim slava celor de sus, cea din cer şi cea de pe pământ, căci slava cea de sus este la fel la arătarea ei şi în cer, şi pe pământ. Am stat Noi pe pământ puţini ani, amândoi odată. Tu, cel ce ai fost hărăzit să fii şi să-Mi pregăteşti calea Mea de venire spre oameni atunci, înainte de botezul Meu de la Iordan, tot tu te-ai dus apoi şi între cei din cer mai înainte de Mine şi Mi-ai pregătit înainte calea Mea cea biruitoare de pe pământ ca să Mă duc iar la Tatăl, şi cu biruinţa întreagă să Mă înfăţişez şi să Mă întorc la El, şi Mi-ai fost înaintemergător şi pe pământ, şi în cer. O, hai în ziua aceasta, că iar este masă de cuvânt în mijlocul poporului Meu, unde Eu Îmi las cuvântul în cartea sa cea de azi. Stăm împreună la masă şi cuvântăm, şi rămâne scris în carte ceea ce cuvântăm. Binecuvântată să fie de Mine grăirea ta de azi şi slava ei cea multă, cea tainică, şi binecuvântată să fie şi înţelepciunea pe care Noi acum o coborâm pe pământ şi pe care cei din cer o ascultă şi stau slăviţi sub această minune, iar cei de pe pământ să rumege, şi să fie înţelepciune pe pământ. Amin.

— *O, Mieluţule al Tatălui, o, cât de mare Îţi este smerenia inimii şi blândeţea Ta din cuvânt şi umilinţa Ta în cer şi pe pământ, toate ca ale lui Dumnezeu! M-am uitat şi de pe pământ la Tine şi la slava Ta, şi m-am uitat şi mă uit şi din cer. Când eu privesc din cer măreţia clipelor toate petrecute cu Tine, Doamne, în crânguri şi în poieniţe, pe malul Iordanului şi în Iordan apoi, când eu acum trăiesc în cer aceste amintiri, la care privesc cu ochi cereşti acum, mă cuprinde uimire mare pentru clipele petrecute cu Tine pe pământ, Domnul meu, şi cu multul ceresc al clipelor, pe care nu-l vedeam atunci. Îmi prinde duhul fiori văzând umilinţa lui Dumnezeu cât a fost de multă şi de mare, dar acum e şi mai mare ca atunci, că numai cuvântul I se poate auzi de pe pământ de atâţia oameni iubitori de cu-*

vântul Lui, iar slava Lui nu.

O, am petrecut cu Tine mult şi frumos pe pământ, şi tainele cereşti erau grăirea dintre noi, iar altceva nu grăiam noi pe pământ când ne întâlneam mai înainte de întâlnirea noastră la Iordan, unde Tatăl ne-a mărturisit-o, şi a fost auzit peste ape şi peste oameni glasul Tatălui nostru, Doamne. Eu nu ştiam să-Ţi citesc taina slavei Tale, pe care Ţi-o ascundeai atunci atât de mult, atât de mult în ochii mei, faţă de cum Te văd acum din cer, uitându-mă acolo unde noi ne întâlneam şi unde mi-ai fost Învăţător mare, luminător mare în pustia cea fără de oameni, unde veneai cu pasul lin şi mă cuprindeai în cuvânt, până ce mi-ai spus că va veni la Iordan Mielul lui Dumnezeu şi Se va îndrepta spre botezul cu apă prin mâna mea de botezător şi-Şi va începe Mielul apoi propovăduirea şi mărturisirea, Doamne. Eu Te ascultam întru totul, ca un şcolar învăţătura, şi ca un ucenic lucrarea, şi am ieşit apoi la Iordan botezător şi am chemat în lung şi în lat prin glas de chemare, prin vestea pocăinţei peste oameni şi veneau mulţi la Iordan şi intrau spre botez sub învăţătura mea şi sub mâna mea botezătoare, iar când a fost să-Ţi cunosc pe deplin umilinţa sub care ai stat până atunci înaintea mea, Dumnezeule Mieluţ, n-am putut să mai fiu nimic, decât cuvânt prin care am rostit împătimit de dragostea Ta: «Iată Mielul lui Dumnezeu, Care spală păcatele lumii!».

O, ai luat chip de rob, Doamne, şi Ţi-ai robit slava sub ochii mei şi sub mâna mea cea omenească apoi, şi au ascultat oamenii de vestea mea şi au crezut unul câte unul în Tine dintre cei pe care-i trimiteam spre Tine când eram în lucru peste ei ca să le pregătesc calea spre Tine când Te vei arăta. Am auzit apoi câtă lucrare împărţeai cu cuvântul peste cei ce se ţineau după Tine, Cel atât de minunat cu măreţia cuvântului, Doamne, şi le-am spus la cei pregătiţi de mine pentru Tine, le-am spus să se ducă ei la Tine şi să Te întrebe cine eşti şi dacă eşti Cel ce va să vină sau dacă altul va veni apoi, după lucrul cu care lucrai vestea despre Cel ce vine.

O, fii ai oamenilor, o, câtă umilinţă are Dumnezeu! Auziţi aceasta şi priviţi fiecare la voi înşivă şi vedeţi-vă puţina, puţina şi fără de putere umilinţă a voastră în faţa marii puteri de umilinţă a lui Dumnezeu-Fiul, pe Care eu L-am mărturisit la Iordan, botezându-L cu apă ca pe un om. Iată cine este mare şi atât de mare pe pământ! Omul este, prin lipsa duhului umilinţei, şi iată cine este mic şi tot mai mic pe pământ! Domnul este, prin măreaţa şi multa Lui umilinţă a Duhului şi a trupului Său când El Se arată oamenilor aleşi Lui pentru aceasta, pentru ca să-Şi arate lor umilinţa Sa.

O, fii ai oamenilor, voi staţi acum plini de neumilinţă pe pământ, fiecare înaintea semenilor lui şi înaintea Domnului cerului şi al pământului, iar unii din voi staţi plini de trufie, trufie cu şcoală, ca să-L puteţi ţine cât mai mic pe Domnul, Făcătorul a toate, iar El este Cel ce a făcut veacurile toate şi Cel ce face veacul ce va să fie şi pe toţi cei ce vor petrece în el făcând parte din el. O, voi sunteţi pe pământ, iar eu sunt acum între cei din cer cu Domnul şi mă uimesc cu înfiorare când văd slava Domnului însoţitoare după El atunci când stăteam cu El sub şcoală de cuvânt în pustiul care mi-a fost locuinţă pe pământ, iar El Îşi ascundea slava, şi văd aceasta când mă uit acum la clipele cele de atunci, faţă de cât vedeam eu din ele atunci. O, faceţi-vă dumnezei prin umilinţă, că vine Stăpânul în toată slava Sa ca să fie văzută precum I-o văd eu acum toată, şi vor tremura neamurile pământului văzându-I slava, şi nu umilinţa cea care o acoperă.

Nu mai pot, Doamne Mieluţ, nu mai pot grăi despre slava Ta când ştiu ce mare Ţi-a fost umilinţa înaintea mea, şi sub care Tu Îţi tăinuiai slava pe care o ai de la Tatăl mai înainte de întemeierea lumii, slavă ca a Unuia Dumnezeu, înconjurat în slavă. O, nu e mult cuvântul Tău, cuvântul lui Dumnezeu peste pământ prin izvorul Tău de cuvânt, ci e mult cuvântul oamenilor, Doamne, iar aceasta prevesteşte prăbuşire mare, numai că Tu, Bunule, cuvintezi cu putere şi lucrezi cu puterile cereşti şi ţii prin cuvânt rostit toate la locul lor, şi vai pământului şi cerului dacă n-ar fi cuvântul Tău acum peste ele mai înainte de a căuta omul sfârşitul

facerii Tale toată.

O, ţine, Doamne, omul sub supunere, că el nu se supune! Omul Îţi pregăteşte sfârşitul Tău şi a toată facerea Ta, dar Tu, Doamne, vii şi pregăteşti începutul şi descoperirea lui, ale celor nevăzute ale lui, că mare este slava Ta şi puterea Ta şi iubirea cu care ai făcut lumea, Doamne.

E zi de iubire între Tine şi mine, între mine şi Tine, o, Doamne. În ceata proorocilor din cer sunt cel dintâi aşezat, căci ai avut lucrare mare lucrată prin mine. Aş vrea să ne însemnăm în mijlocul poporului Tău, pe pământurile alese de pe pământ pentru Tine din loc în loc, şi să însemnăm această zi, în care eu Ţi-am mărturisit umilinţa sub care Îţi tăinuiai slava, Doamne. Mă aplec gândului Tău frumos şi voi împlini lucrarea pe care azi mi-o dai în grijă şi voi primi cu umilinţă ca a Ta, că nu este ucenic mai mare decât Învăţătorul său, şi trebuie să fiu ca Tine, plin de umilinţă şi de ascultare, aşa cum Tu stai şi lucrezi înaintea Tatălui.

Acum mergi cu cuvântul Tău peste această zi de mărturie, şi fă-Te, Doamne, cuvânt cu putere şi cu duh de Bobotează peste mulţi. Eu sunt cu Tine aici martor şi stau în mijlocul cetei proorocilor şi privim cu toţii uimiţi slava Ta, descoperită toată nouă în vedere acum, şi duhul mi se bucură, Doamne. Amin.

—— Vom merge şi vom boteza apele, o, trimisule al Tatălui înaintea Mea peste pământ, şi în cer apoi, şi vom merge azi, căci avem de aşezat cuvânt peste o fântână în mijlocul pământului, căci pământurile toate, însemnate a fi ale Domnului, sunt ele mijlocul pământului. Te voi aşeza în această zi de Bobotează înger peste fântâna curţii din cetatea Voievozilor la locul de Emaus, după denumirea lui. Vom cuvânta peste această zi de mărturie şi vom întări întăriturile, căci satana se teme de cuvântul cel rostit de Dumnezeu şi ştie de acest hotar, pe care-l aude din gura Mea grăit, căci hotarul este cuvântul lui Dumnezeu, peste care el, satana, nu poate trece, nu poate, decât numai Eu pot să trec peste cuvântul gurii Mele când mila Mă prinde, când toate cer aceasta pentru mersul Meu înainte cu biruinţa şi cu poporul.

Şi ne vom întoarce ca să slujim lucrarea zilei şi să pregătim de ascultat tot cuvântul acestei mărturii, că iată, voi grăi cu dulce şi cu povaţă adâncă peste fetele din această cetate. Dar acum dăm citire numai până aici pentru cuvânt, că e de călătorit pe timp de zi ca să citim şi să rostim acolo slujba de sfinţire peste fântâna nou înfiinţată, ca să aibă poporul Meu apă aparte, şi nu cu lumea la un loc. Vom da Noi apoi citire cuvântului întreg, şi punem acum punct şi pornim călătoria şi rostesc pentru mergerea acolo binecuvântare, iar pentru acolo pe Duhul Sfânt Sfinţitorul, Care să spună prin slugile Sale: Se binecuvintează şi se sfinţeşte cu putere de cuvânt fântâna cea nouă şi se aşează înger lângă ea şi peste ea naşul Meu de botez, Ioan Botezătorul şi duh de Bobotează peste apă, ca să lucreze acest duh omul şi purtarea lui cea plăcută şi de folos lui Dumnezeu peste pământ. Amin.

O, este de lucru mult pentru înnoirea omului puţin cunoscător de Dumnezeu în om, puţin pătruns în duh şi în trup de Dumnezeu Făcătorul, căci omul nu ştie cum să se aşeze înaintea Mea pentru facerea lui, fiindcă ştie să se dezvinovăţească pentru greşale, când Eu n-am făcut aceasta înaintea omului, care M-a supus voii lui.

Fiilor, fiilor, şi voi, fiicelor, niciodată să nu căutaţi să vă dezvinovăţiţi înaintea cuiva pe pământ dacă nu puteţi să vă dovediţi nevinovăţia, că nu prin cuvinte se poate face aceasta, o, nu. V-am învăţat pe toţi, mereu v-am învăţat să intraţi sub vină când nu puteţi dovedi că nu aveţi vină, şi v-am învăţat aşa ca să semănaţi cu Mine, nu cu omul, căci dacă vina nu este, veţi ieşi de sub ea aşa cum Eu am înviat, şi iată, vă învăţ pe voi adevărata smerenie, adevărata curăţie a inimii şi a adevărului din ea. Amin.

Şi după ce vom trece înainte cu slujirea, vom citi tot cuvântul zilei, iar acum ne oprim aici. Amin.

Cuvânt cu putere şi cu duh de Botează peste mulţi, aceasta trebuie împărţit în ziua aceasta, dar dacă adevărata smerenie şi curăţie a inimii nu este lucrată mult înăuntrul inimii omului, nu poate peste om cuvântul Meu cel mult.

O, tot cuvântul Meu trebuie luat în seamă de cel ce voieşte să se aplece să ia împărăţia Mea în el. Dar ce are de făcut cel ce stă faţă în faţă cu puterea cuvântului Meu? Aceasta are de făcut: să voiască şi să aşeze apoi în el împărăţia Mea.

O, îi trebuie umilinţă mare omului! Îi trebuie măcar cât am avut Eu, şi îi trebuie şi mai mult, căci dacă Adam n-a avut umilinţă măcar cât Făcătorul lui, Care cu umilinţă şi cu iubire l-a lucrat pe el din pământ şi din suflare de viaţă peste el apoi, a greşit apoi Adam cu greşeală mare şi a luat din mâna Făcătorului său împărăţia pe care o pusese El în omul cel zidit de mâna Sa. O, cum i-ar veni omului care-şi zideşte o casă pentru ca să locuiască în ea în toate voile lui dacă s-ar întâmpla să nu-i mai facă primire în ea casa şi să ia suflet în ea împotriva celui ce i-a dat înfăţişare şi să se semeţească împotriva lui? O, iată câtă învăţătură îi trebuie inimii omului pentru adevărata smerenie, adevărata curăţie a inimii înaintea lui Dumnezeu-Făcătorul pentru împărăţia Lui înăuntrul omului! Nu se poate împlini însă aceasta decât numai cu voia omului care voieşte ca Dumnezeu. Eu pe Adam nu l-am apăsat mai mult după ce l-am zidit şi i-am aşezat statul în rai, decât că i-am spus ce să facă şi ce să nu facă cu împărăţia Mea înăuntru şi în afara lui, iar dacă el a făcut altfel, i-am spus numai după aceea, numai după ce M-a prins durerea de la stricăciunea pe care a făcut-o el prin neascultarea de povaţa Mea, căci voia lui a fost să-Mi ia împărăţia şi să facă el ce voieşte în ea şi cu ea.

Aşez acum povaţă pentru toţi cei care iau din izvorul Meu învăţătură pentru împărăţia cerurilor în ei şi în jurul lor, şi spun: O, temeţi-vă de greşale şi vegheaţi şi ascultaţi aşa şi să nu le săvârşiţi, căci aceasta este tot una cu temerea de Dumnezeu şi de oameni, temere cu folos, mai înainte să vină dorinţa cea pentru greşale. Temerea de Dumnezeu îl ajută pe om să nu-şi facă rost de pedeapsă pentru greşeală, ci, din contra, să-şi facă rost de înţelepciunea cea împotriva greşelilor care ar veni să-l pedepsească pe el apoi, căci sunt potrivnice lui Dumnezeu şi omului greşelile din om, aşa cum cele din Adam i-au fost lui potrivnice, iar omul, după ce greşeşte primeşte greu de tot îndreptarea dacă o mai primeşte, dacă mai vrea să iasă el de sub pedeapsa neascultării de Dumnezeu, căci s-a de-

prins omul să nu iubească, să nu-i priască, să nu se bucure de cel care dă să-l îndrepte, ci mai degrabă să se ascundă şi chiar să-l urască pe acela, căci putere rea poartă în ea săvârşirea greşalelor. De aceea Mă aplec să vă învăţ umilinţa Mea şi să vă învăţ să vă temeţi de greşale, şi mai ales temeţi-vă să vă împotriviţi vindecării apoi, căci Eu cu duh de Bobotează vă împart acum învăţătura cea pentru smerenia inimii şi pentru curăţia ei, căci altfel nu poate omul pentru cuvântul Meu cel plin de viaţă în el.

Trimit cuvântul Meu spre voi, cei ce aţi venit la praznic de Bobotează, aici, la izvor. Îi rog pe toţi cei ce au fost şi pe cei ce nu au fost, dar se hrănesc cu cuvântul izvorului Meu, şi îi rog să fie atenţi la toată învăţătura Mea ca să poată ea să-i deprindă să se facă ei cu tot întregul împărăţie a Mea şi să fie fericiţi să Mă aibă de Împărat în ei, dar să ia seama că Împăratul împărăţeşte în cetate, nu este numai oaspete.

O, cât de mult am de plâns de la om! Privesc din cer peste fiii oamenilor şi peste cei ce cunosc voia Mea, privesc ca să văd dacă este cel ce înţelege sau cel ce caută pe Dumnezeu, şi nu este cel care să facă aceasta, nu este nici unul, şi sunt mulţi cei ce plac oamenilor, şi ale căror oase se risipesc de la urgia cea pentru păcat, căci scris este: *«De vor părăsi legea Mea şi rânduielile Mele şi dreptăţile Mele şi poruncile Mele, voi cerceta fărădelegile lor cu toiagul Meu, iar păcatele lor cu bătăi, ca să păstrez aşa mila Mea de ei şi legământul Meu cu ei».* Mă gândesc mai mult la cei ce au gustat şi au văzut că bun şi dulce este Domnul în acest cuvânt şi izvor, şi s-au dat apoi în lături şi M-au îndurerat, aşa cum Adam M-a îndurerat în rai şi nu s-a aplecat apoi să-l pot vindeca pe el, ci, din contra, M-a urât şi M-a respins şi şi-a răcit de Mine inima şi smerenia din ea, iar aceste păcate l-au tras de lângă Mine şi M-a părăsit Adam în inima lui.

Grăiesc acum cu cei care au rămas, şi pe care trebuie să-i povăţuiesc mereu şi să-i îndemn să înveţe ei din greşalele celor ce au greşit aşa, şi să vegheze apoi cu credinţă şi să aibă grijă de ea, căci credinţa este mereu atacată de diavol în om, iar dacă găseşte semeţie în om, poate diavolul să-l aplece pe el spre necredinţă. Trebuie să grăiesc de cei ce-Mi aşează glasul cuvântului Meu în carte şi de cei ce nu i-au putut iubi pe ei, şi au luat numai cuvântul Meu împărţit prin ei, şi au făcut aceasta numai cât au voit ei şi cât au crezut ei, iar dacă au făcut aşa, au făcut ca şi cei ce zic că iubesc pe Iisus Hristos şi-L slăvesc cu multul, dar nu şi pe cea prin care El a venit şi S-a făcut Om pentru ca să-l scape pe om de pedeapsa păcatului său. O, cei ce au zis sau zic că Mă cred în acest cuvânt, iar pe cei care-Mi pun în carte cuvântul îi dispreţuiesc şi îi numesc despărţiţi de Dumnezeu, unii ca aceştia se aseamănă cu cei ce nu preţuiesc pe cea care M-a adus de la Tatăl pe pământ la oameni şi M-a dăruit lor, şi zadarnic Mă preţuiesc ei numai pe Mine, căci Eu pe ei nu-i primesc aşa cum ar vrea ei să-i primesc.

O, voi, cei care luaţi de la izvorul Meu acest cuvânt, aplecaţi-vă să învăţaţi. Păcatul nerecunoştinţei faţă de Dumnezeu îl poate face omul în multe feluri, aşa cum am despicat Eu azi puterea acestui păcat şi răutatea lui asupra omului. De aceea este bine să fie multă învăţătură pentru darul credinţei, pentru care toată slava se cuvine Domnului de la toţi cei care au acest dar, alături cu cei ce împart învăţătura Mea, şi care nu trebuie dispreţuiţi, ci trebuie primiţi şi preţuiţi ca să-i puteţi primi, şi să fiţi voi dintre cei fericiţi şi mult fericiţi, care ascultă cuvântul lui Dumnezeu şi îl împlinesc pe el apoi.

Întăresc în duhul ascultării şi al dragostei de Domnul prin ascultare şi prin curăţia inimii, întăresc în iubire pe cei la care azi se merge pentru însemnarea sfinţeniei peste fântâna cea nouă şi pentru înger aşezat peste acest izvor. Este aşezat aici un mănunchi de fete, şi le îndemn pe ele să fie şi să stea struguraş împlinit înaintea Mea, ca să pot să Mă bucur Eu de statul lor împreună în acest aşezământ binecuvântat de cuvântul Meu din zilele acestea pentru poporul Meu de Nou Ierusalim. Eu sunt în Tatăl, şi Tatăl este în Mine când grăiesc aceasta peste poporul Meu, şi iată, este acum cuvânt de învăţătură peste voi în gura Mea. O, învăţaţi taina naşterii Mele în voi! Mama Mea Fecioara M-a primit de la Duhul Sfânt însămânţat în ea, iar Eu am crescut în ea şi M-am arătat apoi oamenilor şi la toţi cei

din cer, care M-au aşteptat mult timp. În poporul Meu este Domnul însămânţat nu o dată aşa cum am fost însămânţat în cea care M-a născut, ci mereu, mereu Mă însămânţez Eu Însumi în fii şi în fiice, iar naşterea Mea în voi şi între voi şi între oameni prin voi trebuie să se împlinească mult şi să Mă aibă omul şi să Mă crească şi să Mă arate aşa, căci acesta Mi-a fost dorul, şi aici am voit să ajung cu un popor la sfârşit de timp. O, voiesc să Mă văd mult în voi cu toată statura Mea cea din Tatăl hrănită şi voiesc să vă am mereu sub veghea Mea, sub lucrarea Mea cea pentru Mine între voi. Toate câte faceţi voi să însemne ele cele pentru Mine, nu cele pentru voi, şi se poate aceasta numai dacă cel ce Mă alege de viaţă a sa se face apoi locaş al împărăţiei Mele şi Mă preţuieşte pe Mine în el şi nu pe el. O, voiesc să vă asemănaţi cu Mine, iar Eu sunt Cel blând şi smerit cu inima. Voiesc să-Mi fiţi mireasă, căci Eu sunt Mire. Voiesc să Mă primiţi şi să Mă păstraţi în voi aşa cum sunt Eu, dar trebuie înţelepciune, căci Eu nu sunt ca omul, ci sunt ca Dumnezeu, ca Tatăl Meu Savaot. O, fiţi ascultătoare mereu. Nu luaţi de la nimeni nimic. Luaţi numai de la Mine şi de la orânduiala Mea. Nu luaţi nici una de la alta, căci Eu sunt Împăratul şi aveţi de unde lua. Luaţi numai cât Eu vă dau şi staţi în petrecerea duhului ascultării, căci durerile Mă frâng, Îmi frâng mersul şi puterea lui când se ivesc ele pe ici pe colo de la cei pe care îi am purtaţi din greu pe crucea Mea. O, nu-Mi pot culege mulţi ca să-i ţin aproape cu trupul, căci omul se lasă greu şi-Mi doboară mersul, dar voiesc să am sprijin de la cei pe care i-am luat spre îngrijire ca să Mă nască ei în ei şi să Mă crească şi să Mă arate spre mărturisirea Mea înaintea oamenilor şi înaintea celor din cer.

O, iubiţi lumina şi faptele luminii. Iubiţi cu putere lumina întru toate şi pentru toate, căci Adam s-a ascuns în sine şi a crezut că poate face aceasta. Voi însă căutaţi din răsputeri să nu judecaţi pe Dumnezeu la fel pentru toţi, că nu seamănă om cu om înaintea Mea. Iubiţi curăţenia inimii când daţi să judecaţi pe Domnul după faptele care trebuiesc judecate de El şi care stau înaintea Lui în dreptul fiecărui om. Omul nu trebuie să se judece nici pe sine, căci nu este al său aceasta. Omul nu trebuie să judece nici pe altul cu mintea sa, căci el este deprins, săracul, să tragă pentru sine dreptatea şi partea cea bună a ei, şi să lase pe celălalt legat sub greu şi să-i ceară socoteală. O, aveţi grijă să fiţi mântuire, pentru cei de lângă voi mai întâi şi pentru până în zări apoi, şi aceasta poate face numai trăirea şi purtarea Mea în voi. Când omul Îmi lasă Mie împărăţia în el, se poate aceasta, se poate împlini tot ceea ce Eu spun să împlinească omul, iar omul nu vrea să poată, şi de aceea se îndoieşte cel ce nu poate, cel ce stă el, şi nu Domnul în el.

Vă amintesc vouă povaţa Mea cea de mult lăsată în cartea Mea cea de azi, prin care am stat pe pământ ca să-Mi formez un popor tare cu împlinirea poveţei Mele peste el. Le spuneam în vremea anilor cei mai de la începutul trâmbiţării Mele prin acest cuvânt, le spuneam fiicelor care veneau să se aşeze înaintea Mea ca să creadă şi să urmeze cuvântul Meu, le spuneam să-şi împuţineze şi nu să-şi înmulţească numărul rochiţelor, şi-i învăţam pe creştini cum să se îmbrace şi cum Mi-ar plăcea Mie să fie portul lor pe pământ. O, aveţi bogăţie de învăţătură pe masă, căci Eu M-am făcut carte deschisă pe pământ cu voi şi Mă scriu mereu în ea cu voi, ca şi cu cei de demult cu care cuvântam până la voi. O, puneţi paznici dintre voi cu cartea Mea în faţă ca să vegheze ei împlinirea cuvântului Meu şi ca să fiţi voi împărăţia lui Dumnezeu, în care să locuiască împlinirea Mea.

Iubiţi sărăcia şi puţinul din toate, aşa am lăsat povaţă, căci altfel seamănă creştinul cu lumea şi nu cu Mine. Fiţi săraci şi cu duhul, şi întrebaţi pe cei prin care Mă împart vouă, ca să vă înveţe ei cum trebuie să se aşeze în om această lucrare şi fericire a fiilor împărăţiei cerurilor, a celor săraci cu duhul. O, să nu vă mândriţi cu haina, să nu vă înălţaţi cu mintea, să nu vă grăbiţi cu judecata lucrurilor şi a stărilor, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima când este vorba de acestea şi de altele câte sunt de adăugat să le păzim ca să nu le lucrăm, iar tot cuvântul învăţăturii din mijlocul poporului Meu, să-l ia din cartea Mea şi din duhul sărbătorilor Mele toţi cei care vor să se lase Domnului pentru împărăţia Sa în

ei, căci Eu de aici nu Mă despart, dar Mă împart celor ce dau să-Mi fie nedespărţiţi. Amin.

În duh de Bobotează lucrăm până la capătul sărbătorii, iar Domnul trebuie primit de cei ce cred în El, şi trebuie întreagă să le fie credinţa şi să primească ei pe cei prin care Mă împart, nu pentru ca să le dea lor cinste, ci pentru că Eu am spus că cine îi primeşte pe ei Mă primeşte pe Mine, nu pe ei, iar altfel nu se cheamă că Mă crede şi că Mă primeşte omul.

Izvorul însemnat astăzi cu cuvânt sfinţitor, să fie păstrat al Meu, să fie grijă pentru el. Să învăţaţi, fiilor, cum poate fi păstrat bunul Domnului şi cei ce îl folosesc pe el.

Am nădejde că va merge la inimi şi la lucru peste inimi cuvântul Meu cel cu duh de Bobotează în el. O, atât de multă, atât de multă învăţătură şi faptă împlinită a ei trebuie să fie în mijlocul poporului Meu, de unde să fie revărsare apoi şi rod prin ea, ca să fie poporul Meu cel ce învaţă de la Dumnezeu, şi nu de pe pământ. Aş vrea, o, aş vrea să repar mult şi multe, că multe s-au stricat şi nu s-au mai reparat, şi aş vrea să mai repar, dar numai să ştie să Mă primească cel ce aude când bat la uşa lui, iar el să Mă aştepte, căci altfel păţesc de la om ca şi de la Adam, care M-a închis pe dinafară şi nu Mi-a făcut primirea, şi M-a urât apoi şi M-a părăsit, şi l-am părăsit, l-am părăsit pentru fapta neprimirii, şi fapta lui l-a pedepsit aşa.

O, aş vrea să înveţe mulţi, mulţi ce înseamnă Dumnezeu cu omul, Dumnezeu în om şi Dumnezeu faţă în faţă cu omul care are nevoie de facere, căci toţi cei nefăcuţi au această nevoie, numai că stă în mâna omului să deschidă sau să nu deschidă când Eu aş da să bat la uşa lui, dar dacă Eu văd că nu ştie sau că nu vrea să-Mi deschidă, nu bat, nu-Mi deschid singur.

Fac încheiere cuvântului sărbătorii de azi şi vă îndemn mult, mult pentru lucrarea inimii curate, şi tot mult pentru iubirea cea împărţită în jur, nesocotindu-se numai pe sine pentru iubire când o împarte pe ea, căci ea trebuie întreagă împărţită ca să se cheme că are omul iubire, şi nicidecum să mai oprească omul din ea pentru el sau să-şi facă lui parte prin aceasta.

Pun sfârşit grăirii Mele acum, iar îndemnul Meu este aşa cum Îmi este şi dorul: să înveţe cei ce vin să fie ai Mei, să înveţe ei bine ce înseamnă Dumnezeu. O, învăţaţi, fiilor, învăţaţi, fiicelor, căci omul piere din lipsă de înţelepciune când piere, dar Eu voiesc să stau în om cu Fiinţa Mea, şi va putea şti el atunci mult şi întreg ce înseamnă Dumnezeu în om.

Cu pace voiesc să Mă mângâi, văzând Eu în voi duhul înţelepciunii Mele, fiilor, duhul fiilor lui Dumnezeu, măi fiilor. Amin, amin, amin.

7/20 ianuarie 2013

Fragment din cuvântul lui Dumnezeu, 6/19 decembrie 2009

O, fiilor, schimbaţi-vă viaţa după viaţa Mea, după lumină, tată, şi schimbaţi-vă cuvântul şi fapta! Iubiţi bucuriile sfinte, şi nu numiţi altceva bucurii pentru voi. Luaţi-le pe ale Mele în voi, şi între voi şi voi, că iată, ale voastre vă sfâşie veşmântul pe care trebuie să-l aveţi la masa Mea de nuntă cu voi. O, învinuiţi-vă pentru duhul cel rău al tăcerii dintre voi pentru cele aşezate din cer să fie cu voi, şi între voi spre mângâierea sfinţilor, căci sfinţii vin cu Mine la voi după mângâiere, tată, după tainele Mele cele păstrate în Mine pentru sfârşit de timp şi deşertate de Mine peste voi ca să se împlinească ele pe pământ acum, precum este scris pentru acest timp ceresc pe pământ. Daţi voie Duhului Meu să Se sălăşluiască între voi cu înţelepciunea Sa, care vine dacă vreţi s-o aveţi între voi, şi după ea să lucraţi! Ea când vede duh de om nu se mai apropie, nu are cale să vină. Când omul dă să orânduiască el peste ale Mele Mă dă deoparte pe Mine atunci. Voiesc totul să fie al Meu cu tot cu voi, şi nu al vostru, fiilor, căci diavolul se teme de Dumnezeu, iar la om îndrăzneşte, tată.

Ilustraţiile revistei: lucrări de grafică, tapiserie, pictură şi sculptură ale Atelierului de creaţie creştin-ortodoxă „Noul Ierusalim“ - Pucioasa

se distribuie gratuit